

לכבוד שר הפנים, חה"כ משה ארבל

אנו, ילידי ישראל, תלמידי כיתות י'-יב', פונים אלייך בבקשה להסדיר את מעמדנו בישראל. ישראל היא מולדתנו, בה גרנו כל חיינו וממנה לא יצאנו מעולם. הורינו הוזמנו לכאן על ידי מדינת ישראל, כדי לסעוד את הקשישים ואת בעלי המוגבלויות. לא בחרנו במסלול החיים הזה, אך אנחנו שמחים וגאים לקרוא לישראל "בית". היום אנחנו מבקשים את ההזדמנות לתת מעצמנו, כצעירים תורמים ומועילים.

על אף שישראל היא המדינה היחידה שאנו מכירים, היא לא מכירה בנו. בעוד כמה חודשים חלקנו נסיים את לימודינו התיכוניים. אחרי 12 שנות לימוד, שבהן התחנכנו על ערכי מדינת ישראל, נהפוך מתלמידים – ל"שוהים שלא כדין". אלא שאנחנו לא עברנו על שום חוק. אנחנו לא רוצים "לרדת למחתרת" ולחשוש שכל יום עלול להיות יומנו האחרון במולדתנו. אנחנו מבקשים ממך, שר הפנים, לשנות את גזירת הגורל הזאת.

בעבר, העניקו ממשלות ישראל מעמד קבע לילדים במצבנו: ילדים ששהו בישראל 5 שנים ומעלה, שנולדו, גדלו והתחנכו כאן, שלטו בשפה העברית והתערו בחברה הישראלית. זה לא היה מעשה של חסד, אלא הכרה בכך שהוריהם אמנם הגיעו לפה כמהגרים, אך הילדים הם ישראלים לכל דבר: הכרה בכך שמדינת המוצא של הוריהם היא מדינה זרה עבורם; הכרה בכך שגורלם נקשר בישראל; והכרה בתרומה הייחודית שלהם לחברה הישראלית.

החלטות ממשלות שרון ונתניהו בדבר מעמד לילדי מהגרים, מ-6-2005 ומ-2010 לא שינו את אופיה של מדינת ישראל. הן גם לא שינו את מדיניות ההגירה של מדינת ישראל. החלטות אלו הצילו דורות של ילדים – ישראלים כל חייהם – מאימת המעצר והגירוש למדינה שהם אינם מכירים. הן נתנו לדורות של ילדים הזדמנות לממש את הפוטנציאל שלהם, לפרוח ולתרום למדינה היחידה שהם מכירים.

לראשונה מאז שהחליטה ישראל להסדיר את מעמדם של ילדי המהגרים, לפני קרוב ל-20 שנה, עומד דור שנולד וגדל כאן על סף בגירות – בלי שהייתה לו הזדמנות להסדיר את מעמדו ולהפוך לישראלים מן המניין. לראשונה מאז 2005, בוגרי מערכת החינוך הישראלית יהפכו למועמדים לגירוש. אנחנו, שהיינו פעוטות בזמן שהתקבלה החלטת הממשלה האחרונה בדבר מעמדם של ילדי מהגרים, מבקשים ממך לשנות את המצב הזה. אנחנו מבקשים ממך את ההכרה וההזדמנות שממשלות ישראל העניקו לילדים כמונו ב-6-2005 וב-2010. אנו מבקשים שתהפוך אותנו מישראלים בלב, לישראלים על הנייר.

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כ'
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

על החתום:

פרנקלין דה-לה קרוז	ריקארדו גאבטה
ג'יימס קייל קהיליג	קטלין סאבו
אלכסנדרו ליאונארדו אודוויצוק	לארזי נואו דלה טורא
ג'סראלה סולאבו פריואדו	קריסה קומפס
אדריאן יעל מירנדה	אמרה רסל גמד
יעל גרונימו	כריסטיאן בלמאו
קאליד טולינדה	יסמין דיז'ון
גסמאל שיין אוליבר	שנטל וילארין
אריאלה בלבין	נועה הייזל אנצ'טה
קמי רייס	ג'רמיזה איירה אוסטריה מיגל
ליאור פרין ג'סינטו	גון לויד
ארדין לגסמה	אייג'יי מנדון
ריין בריגיט פסקואל	שארמיי טאטל
אליף אונר	ריין ארפון
יעל סאנצ'ז	קווישקה מניקפורה
אריאן בונאג	אווה מאלאי
נונה די רייס	ג'ימואל רילאשיון
ג'וליאן וינסנט פרר	קייסי ישראל מסיאס
כריסטין אמריקה	שון פבליקו
מריאן לויס גנה אנטיגו	קייל צ'נדלר קונספסיון סנטנו
סוזאן לימבוק	אנג'ל לינה

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כ'
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

הירט נטלי סידורה	עדן גרסיה
רוקסיל דה לה קרוז	אסטו קייטה
הנישיין דל מורו	ארג'ן אדווה
מרינלה בואדה	רונן לקטאוטאו
פרנסין פגלינאוון	אליסיה פייט קאווילן
ליאור מדריד	שרה קאלומסג
ג'יבי הימנד	מזן קופי
רוניר מאגפאנטאי	ג'יירה ולדז
ג'יימס הארם פאלאגאנס	גלינארד ריפונטה
אליז'ה בלזה	קייט הארט קנלס
יונתן אדוקה	לארני מאנלפז
עזריאל מרבן לגנסיו	אלייזה רוז וילסקו
ירדן אלישע באוטיסטה כריסטה	ג'רמין קרוזה
אייל פליפה	בלי מריאל סאלס
מריאל איה איי	גלנור שפיר
דוד אלחנדרו גוטיארז דומינגס	נועה אינגרן
קווין סלטה	יעלה טינה
	מרק ג'וס סולר

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כי
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

נספח: עדויות בני הנוער החתומים

א. אייל פליפה:

לגדול בישראל כילד פיליפיני ללא מעמד חוקי היא חוויה מורכבת ומלאת אתגרים. אני מרגיש לפעמים שאני חי בין שני עולמות: מצד אחד, אני חי בישראל, הולך לבית הספר, מדבר עברית ומשתלב בחברה הישראלית. מצד שני, הסטטוס החוקי שלי אינו ברור ואין לי תעודת זהות, מה שמגביל אותי בהרבה מובנים.

המשפחה שלי בפיליפינים היא חלק מרכזי מהזהות שלי, אבל רובם רחוקים ממני. אני מעולם לא ראיתי אותם בגלל המעמד שלי, וכבר כמה שנים שאני חולם את היום שאראה אותם. הקשר איתם מתנהל בעיקר דרך שיחות טלפון או וידאו, וזה לא מספיק.

הזמן שעובר רק מגביר את הלחץ והדאגה. הסבים שלי מתבגרים, ואני חושש שלא אספיק לראות אותם. המחשבה על כך שהם מזדקנים ואולי לא אוכל לפגוש אותם לפני שיהיה מאוחר מדי, מכבידה עלי ומעציבה אותי מאוד. חלק מבני המשפחה מצד אבי כבר נפטרו, והידיעה שלא זכיתי להיפרד מהם ולחלוק איתם רגעים אחרונים היא כאב שמלווה אותי כל הזמן. עוד יותר כואב לראות את אבי שלא זכה לראות את הוריו לפחות פעם אחת לפני שנפטרו. הכאב הזה נוכח בכל יום ויום, ואני רואה איך זה משפיע עליו ומעציב אותו.

המצב שלנו כמשפחה אפילו יותר מורכב. ההורים שלי חיים בישראל כבר 20 שנה, גם הם ללא מעמד חוקי. הם לא יכולים לטוס בחזרה לפיליפינים, כי הם יודעים שאם הם יטוסו לא יהיה להם אפשרות לחזור, הם יודעים שישראל היא מקום טוב יותר בשבילי, עם יותר אפשרויות ועתיד מבטיח יותר. כך, אנו נתקעים במצב ביניים מתמשך, ללא יכולת לפגוש את המשפחה המורחבת.

התחושה הזאת של להיות תקוע בין שני מקומות, בלי היכולת לחצות את הגבול, היא קשה ומכאיבה.

הכדורעף הוא האור בחיי. לפני כשנתיים, התחלתי לשחק, וגיליתי שזה עוזר לי להתמודד עם כל הלחצים והקשיים. כשאני על המגרש, כל הדאגות נשכחות. הכדורעף נותן לי תחושת שייכות, מקום שבו אני יכול להיות עצמי, בלי קשר לסטטוס החוקי שלי. הקבוצה שלי היא כמו משפחה שנייה עבורי, ואני מרגיש שם ביטחון וחוזק.

הכדורעף גם מחבר אותי לשורשים שלי. הרבה אנשים בפיליפינים אוהבים לשחק כדורעף, וכשאני משחק, אני מרגיש חיבור לתרבות שלי ולמשפחה הרחוקה. זה מעניק לי כוח להמשיך ולהתמודד עם הקשיים, בתקווה שיום אחד אוכל לפגוש את המשפחה שלי בפיליפינים, בלי מגבלות ולחצים.

אני מנסה לשמור על תקווה ולעשות את המיטב בכל מצב. הכדורעף מלמד אותי להילחם, לא לוותר ולהאמין בעצמי, ואני מאמין שעם הזמן, אני ישחק בליגת העל ושדברים ישתפרו. עד אז, אני ממשיך לשחק, להיאחז ברגעים של אושר ולחלום על היום שבו אוכל לפגוש את המשפחה שלי בפיליפינים.

ב. קווישקה מניקפורה:

קוראים לי קווישקה מניקפורה. נולדתי בישראל בשישי למאי 2007.

שאלו אותי מה אני אעשה אחרי שאני אקבל תעודת זהות ישראלית, ואחרי ששואלים אותי דבר כזה עוברים לי מלא מחשבות שמחות בראש. לכן, אני רוצה להגיד שאחרי שאני אקבל תעודת זהות ישראלית אני יכול להגיד בשמחה רבה שאני אגיש בקשה לעשות צו ראשון, בגלל שזה יהיה הדבר הראשון שאני ארצה לעשות, כי אין דבר שאני רוצה יותר מלשרת בצבא הגנה לישראל ולהגן על המדינה שאני נולדתי בה.

עוד דבר שאני אעשה אחרי שאני אקבל תעודת זהות ישראלית זה יהיה למצוא עבודה, כדי לעזור למשפחה שלי וגם לעזור לעצמי מבחינה כספית, כדי שההורים שלי יעבדו פחות ויסבלו פחות. הדבר האחרון שאני אעשה אחרי שאני אקבל תעודת זהות ישראלית זה יהיה לעשות רישיון נהיגה, בגלל שזה יהיה הגשמה של אחד החלומות הכי גדולים שלי, ואני ארצה לחוות את הריגוש העצום הזה שאני אוכל סוף סוף לנהוג. אבל מה שבאמת הכי חשוב לי מכול, זה שאחרי שאני אקבל את זהותי הישראלית אני סוף סוף אוכל לחיות בתור אדם חופשי ונטול דאגות במדינה שלי.

ג. ג'וליאן וינסנט פרר:

בשבילי לחיות ללא מעמד בישראל זה קשה ומביך. כשחברים שלי לכיתה שואלים אותי לאן אני מתגייס או מתי אני מוציא רישיון נהיגה, אני צריך לשנות את הנושא, לשקר או יותר גרוע – להסביר שוב את המצב שלי בלחש כדי שלא ישמעו ולהשפיל מבט. כשאני הולך למוסדות כמו קופת חולים

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כי
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

וכו', אני צריך שוב ושוב להסביר להם שאין לי או למשפחה שלי תעודת זהות להביא ולנסות להתמודד עם הבעיה באופן עקיפה או פשוט לוותר על השירותים שאני אמור לקבל.

לחיות ללא מעמד בישראל זה לחיות בפחד מתמיד שפתאום יתפסו אותי או את המשפחה שלי ויגרשו אותי מהארץ שבה נולדתי, גדלתי והתחנכתי על הערכים וההיסטוריה שלה.

אילו הייתה לי תעודת זהות, הייתי רוצה להתגייס לצבא או להיות עתודאי וללמוד רפואה או הנדסה. ללמוד כאן בישראל ללא ההרגשה הזו שאתה לא שייך למדינה או שלא רוצים אותך כאן. להקים משפחה בישראל וללמד את הילדים שלי את הערכים שאותי לימדו, את הציוניות ואת החשיבות של מדינת ישראל.

ד. כריסטין אמריקה:

שמי כריסטין אמריקה, ילידת שנת 2006. נולדתי בישראל ומאז אני חיה בתל-אביב כל חיי. בעוד פחות מחודש מסיימת את הלימודים שלי בתיכון הגימנסיה העברית בשפה העברית. למדתי את ההיסטוריה של מדינת ישראל והעם היהודי, חגגתי את החגים ומעל הכל חונכתי כישראלית. כבר מצעירותי ראיתי את עצמי כישראלית שלה קשר הדוק למדינת ישראל שרק פרח עם השנים, מדינת ישראל היא המדינה שלי ולא מדינה אחרת. בגיל צעיר החלום שלי היה להתגייס, ועבשיו עם התקופה הקשה במדינה החלום הזה רק התעצם וגדל. בשנתיים האחרונות בתיכון היו קשוחים. אלו שנתיים שכולם מתכוננים לצבא, שכל החברים רק מדברים על זה ולהיות אחת שאין לה את ההזדמנות הזו להתגייס ולתרום למדינה שנולדתי בה הייתה כואבת ועצובה.

חשוב לי מאוד לתרום את חלקי למען המדינה ולהתגייס לצה"ל. לשמור על אלו ששמרו עליי על מנת שאוכל לחיות בשלום, ולתת מעצמי מכל יכולתי לאזרחי ותושבי ישראל. בתור אחת שכל כך רוצה להתגייס לצה"ל אני מאמינה כי אוכל להוות נכס למדינה על ידי שירות בצה"ל.

ה. מריאן לויס גנה אנטיגו:

אני מריאן לויס גנה אנטיגו, נערה בת 17 הלומדת בבית הספר הגימנסיה העברית הרצליה בכיתה ו"א.

כל חיי הרגשתי שייכת למדינת ישראל, בחיים לא הרגשתי שונה עד לחופש הגדול בשנת 2019. בחופש הגדול הזה משטרת ההגירה החלה לתפוס משפחות שאין להן מעמד פה במדינה, וכולנו התחלנו להתחבא ולא לצאת מהבתים. החופש הגדול הזה היה המעבר בין יסודי לבין חטיבה – אך הוא היה הרבה יותר מזה, מהרגע הזה הבנתי שאין לי אפשרות להישאר במדינה שבו גדלתי בה. המקום היחידי שבו הרגשתי שייכת הפך למקום שאני מרגישה לא רצויה בפתאומיות.

אספר את סיפור המעצר שלי, שקרה כמעט לפני 5 שנים, זה הרגיש כאילו זה קרה אתמול. בסוף אוקטובר 2019, בזמן הזה הייתי רק בת 12, פרצה אליי הבייתה ב-6 בבוקר משטרת ההגירה. אני מתעוררת עקב הצעקות של אמא שלי, אני לא מבינה מה קורה ואני יוצאת לבדוק על מה היא צועקת. אני מציצה החוצה ורואה שוטרים עם כובעים שעליהם כתוב "משטרת ההגירה" ואני ישר מבינה מה קורה. אני מבינה את המציאות שאליה התעוררתי, אני מבינה ברגעים אלה אני יכולה בכל יום פשוט לא להיות פה, ולהיות במדינה שרק שמעתי עליה כל השנים ולא באמת הרגשתי שייכת אליה. מרוב כל הלחץ והבהלה אפילו לא אספתי לי חולצות, לבשתי את החולצות של אמא שלי. מהרגע שהבנתי מה קורה התחלתי לבכות ללא הפסקה, גם כשהגענו לכלא בביתי ללא סוף. לפני שהביאו אותנו לכלא, הביאו אותנו לבית דגן ושם חברה שלי, שאיתה אני בדרך כלל הולכת לבית הספר, מתקשרת אליי ושואלת אותי מתי אני יוצאת מהבית ואני אומרת לה בבכי שמשטרת ההגירה עצרה אותי והיא פשוט לא האמינה והתחילה לבכות. השוטרים ראו שהייתי בטלפון ולקחו לי ולאמא את הטלפונים שלנו. בכלא פגשתי את הראל שנתפס יומיים לפני, יחד עם אימו. הימים בכלא הרגישו כל כך ארוכים. המים במקלחות היו קפואים, האוכל לא היה הכי טוב ובלילות חרקים היו עוקצים אותנו. למרות שלי ולאמא שלי היו מיטות נפרדות, לא יכולתי לישון לבד, הלכתי לישון איתה על אותה מיטה, מיטה לאדם יחיד.

יום לאחר המעצר שלנו אמא שלי ואמא של הראל באו אלינו ואמרו שהן שומעות אנשים שמפגינים בחוץ, ואני לא הבנתי את זה. שוטרת אחת הגיעה אלינו והראתה לנו סרטון לייב של כל החברים שלי שבא להפגין מחוץ לכלא. ואני כל כך התרגשתי. כשראיתי את הכמות העצומה של האנשים שהיו בהפגנה התחלתי להרגיש תקווה, שיש מצב שאוכל להישאר במדינת ישראל.

יום לאחר מכן, היה לנו משפט. בבית המשפט חברים שלי באו לבקר אותי והתחלנו כולנו לבכות. אחרי המשפט השתחררנו הבייתה, סוף-סוף.

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כ'
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

אני סוף-סוף חזרתי לבית הספר, לצופים, לבית שלי ולחברים שלי. אבל אני עדיין מחכה לתשובה, אני עוד לא יודעת אם אני יכולה להישאר פה במדינה, בכל יום יכולים לקבוע שאני אחזור למדינה שאמא שלי הגיעה ממנה.

עבשיו גנה של 2024, אני גם ישראלית וגם פיליפינית, אין אחד בלי השני. למרות שאני מרגישה ישראלית, בתוך ישראל אני שונה. מגדירים אותי כאדם לא ישראלי בגלל המראה החיצוני שלי, השוני הזה בחיים לא יעלם גם אם ארצה, אך הוא חלק גדול מהזהות שלי. אני ישראלית-פיליפינית גאה. אם הייתי עבשיו בחו"ל הייתי מגדירה את עצמי כישראלית לפני שאני מגדירה את עצמי כפיליפינית, למרות המראה החיצוני הברור שלי.

גזענות היא דבר שאני מאוד מאוד רגישה אליה, כשברחובות אומרים לי דבר גזעני אני ישר מתפוצצת וכל היום שלי נהרס. אבל כולנו שונים פה במדינה, יש את הימין והשמאל, האשכנזים והמרוקאים והערבים ומבקשי המקלט, ויש גם אותנו ילדים למהגרי העבודה. למרות שכולנו שונים, בסופו של דבר כולנו ישראלים.

כאשר נקבל את המעמד ונחשב כישראלים למדינה, יהיו לנו הזדמנויות לעתיד טוב יותר. נוכל להתקבל לעבודה שמצריכה ת"ז, שללא ת"ז לא יקבלו אותנו. נוכל ללמוד באוניברסיטאות ולעשות את המקסימום בחיים שלנו. נוכל להתגייס ושרת בצה"ל ולהגן על המדינה שלנו.

אני לא רואה אותי במדינה אחרת, אולי יהיו כאלה שיגידו "אבל את פיליפינית, איך זה שאת לא מרגישה שייכת לפיליפינים?" - אני פיליפינית, זו עובדה. אבל אני בחיים לא ביקרתי במקום הזה. אמא שלי גדלה שם אבל אני גדלתי פה במדינת ישראל. ישראל זו הבית שלי!

1. סוזאן לימבוק:

קוראים לי סוזאן אני בכיתה יא בת 17 ונולדתי בישראל.

נולדתי כאן גדלתי, למדתי, עבדתי, נהנתי, צחקתי, שיחקתי, בכיתי, התרגשתי. כן, כאן בישראל ולא באף מקום אחר. אני כאן 17 שנה ועדיין מרגישה הכי שייכת למדינה הזאת שאני נמצאת בה. חוויתי את אותם הדברים שישראלים חווים: אזעקות, הפגנות, למידה בבית ספר בישראל, מבחנים, ציונים,

"וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים" שמות כ"ב, פסוק כ'
*לשעבר מוקד סיוע לעובדים זרים

בגריות כל דבר שאדם ישראלי עם אזרחות עובר, מה אני שונה? בזה שאין לי מעמד נכון אבל אני עדיין חיה כאן ונולדתי כאן.

אני ילדה בת 17 בלי מעמד, בלי היכולת לעבוד כמו שצריך (בלי בעיות עם כסף), בלי היכולת להתגייס, בלי היכולת לטוס ועוד מלא דברים שאני כן רוצה לעשות ולא יכולה.

לגבי גיוס לצבא, להגיד את האמת חשבתי שתהיה תקווה מגיל קטן מאוד, חשבתי שעד שאגיע לגיל 17 משהו ישתנה ובאמת תהיה לי את היכולת לעבור צו ראשון טירונות ולהתגייס כמו שצריך ולהקריב הכל בשביל המדינה הזאת – המדינה שלא רוצה להביא לי ולחברים שלי תעודת זהות. אני באמת אומרת, בא לי להתגייס ופשוט לחוות את החוויה הזאת ולעשות מה שצריך כדי להגן על המדינה. זאת אולי לא נחשבת המדינה שלי, אבל אני כן מרגישה. מרגישה את הכאב של המלחמות, מרגישה את הכאב של מוות החיילים, מרגישה את הכאב של האנשים שנפגעו או נרצחו בפיגועים כאן במדינה ישראל, כי אני מרגישה חלק מהעם הזה גם אם לא מקבלים אותי.

אני כל החיים שלי כאן. כן, זה מעט מאוד, גיל 17, אבל לחיות ולגדול במדינה שנולדתי בה אבל במדינה שהיא לא העדה שלי זה עצום, מה אני לא עושה כאן? אני מגיל 8 בצופים, אני מדריכה בצופים, לא סתם – אני ראשג"דית וממש כיף לי עם הילדים עם האנשים סביבי וזה משהו שאני לא רוצה לעזוב.

אמא שלי לא רוצה שאחרי שאסיים בית ספר פשוט אמשיך כאן את החיים שלי בלי להתגייס בלי ללמוד באוניברסיטה, בלי לעבוד כאן בעבודה כמו רופאה או דוגמנית או כל דבר אחר – אבל כרגע אני והחברים שלי המשפחה שלי לא יודעים בכלל לאן להמשיך אנחנו רוצים להישאר כאן ואנחנו נילחם עד שבאמת לא תהיה לנו ברירה כי חשוב לנו להיות כאן נולדנו כאן ויש לנו כאן הכל, בית, משפחה, חברים, צופים.

דבר אחרון שאני רוצה לספר, הדבר הזה שנקרא "משטרת ההגירה". זה דבר שמגיל קטן כל המשפחות של מהגרי העבודה פוחדים ממנו, זה משהו שאף אחד לא היה רוצה לחוות, אתה פשוט מרגיש שלוקחים ממך משהו שממש חשוב לך ופשוט רומסים אותך. אני ב-17 שנים שאני חיה איבדתי לפחות 5 חברים שמשטרת ההגירה תפסה אותם ופשוט גירשה אותם לפליפינים. איבדתי לפחות 10 חברים שבגלל שלא היה להם מעמד, בגלל שהרגישו שממש דוחפים אותם לעזוב, שלא רוצים אותם, ובגלל שהם כבר איבדו תקווה בקבלת מעמד הם עזבו ופשוט טסו למדינות שונות. זה כואב שאני יכולה לאבד כל רגע חבר או חברה בגלל החוסר מעמד שלנו. אני לא חושבת שמגיע לנו את כל הסבל הזה ואת כל הקושי הזה.

ז. אלייזה רוז וילסקו:

שלום, שמי אלייזה וילסקו. אני בת 17 מתל אביב. נולדתי וגדלתי פה בארץ ישראל, דוברת את השפה העברית, וחוגגת את החגים כמו כל ישראלי אחר. אמא שלי הגיעה לארץ במאמץ כדי לעזור בפרנסה למשפחה שלה שכיום נמצאת בפיליפינים. היא תמיד נלחמה והקריבה את חייה לעזור לאחים ולאמא שלה, מאז שהיא הייתה בת 5 מכיוון שאבא שלה נפטר. לכן היא נאלצה גם לעזוב את הלימודים. כשהיא הגיעה לפה, היא עבדה אצל משפחה שכיום אני גם מגדירה אותם כחלק מהמשפחה שלי. יש פעמים שאנחנו כולנו חוגגים ביחד את החגים: שבועות, פסח (למרות שאני שונאת חרוסת) אבל אין מצב שאני כמו כל ילדה או ילד ישראלי, לא הולכת להקריא את ההגדה.

בחופש הגדול בשנת 2019 (סוף כיתה ו'), משטרת ההגירה הגיעה לביתי בסביבות חמש בבוקר ודפקו בדלת מאוד חזק. אני ואמא נאלצנו לצאת דרך החלון ולהגיע לגג של הבניין השני בתקווה שהם לא ימצאו אותנו וייגרשו אותנו מארץ מולדתי, המדינה שאני חיה בה וגדלתי בה. הם בסופו של דבר הצליחו לפרוץ לבית אך לטובתנו הם לא מצאו אותנו, ורק בלגנו את הבית. ממה שקרה הבנתי שאני לא יכולה לחיות חיים רגילים בארץ ישראל כמו כל ישראלי. אני לא יכולה ללמוד שיעורי נהיגה, אני לא יכולה לשרת את המדינה שבא גדלתי גם אם אני כל כך רוצה. הבנתי שאני שונה מילדים ישראלים אחרים, אני הרגשתי שאני תמיד נשארת במקום סגור מבלי לצאת ממנו. לחברות שלי תמיד היו דברים לספר על המדינות האחרות שהם טסו לחופשה, ושוב רק אני שתמיד יוצאת לאילת בתור חופשה.

לאחר המקרה עם משטרת ההגירה, אני ואמא נשארו כל הזמן בעבודה שלה וישנו שם מבלי להתקרב לסביבה שיש שם משטרה. וזה היה התקופה הכי מדכאת בשבילי. בחופש זה הייתי צריכה לחגוג בת מצווה כמו כל ישראלי אחר עם החברים, והמשפחה שלי אך בגלל שהיה מסוכן בשבילנו לצאת נשארו רק בבית. אף אחד מאיתנו לא היה את הצ'אנס ללכת לצאת ולהנות בחופש הגדול כמו כל תלמיד אחר בחופש. בנוסף, שמעתי שגנה ומייקל חברי ילדות שלי נתפסו על ידי המשטרה, ואחרי כמה זמן הם השתחררו בגלל ההפגנות שעשינו. לאחר כמה חודשים שגרנו בבית של העבודה של אמא, אני ואמא החלטנו לעבור בית. עברנו וחשבנו שהכל יהיה טוב עד ששוב המשטרה הגיעה לבניין. אמא שלי שמעה אותם מדברים חזק במדרגות והיא העירה אותי בשלוש וחצי בבוקר. אני מאוד נבהלתי כי זה החזיר אותי לטראומה מהפעם הראשונה. אני חשבתי שהם ידפקו לנו בדלת ושהם יגרשו אותי אך הפעם הם לא. הם הלכו לשכן שלי ואותו כן תפסו.

לחיות כל החיים בפחד במקרה שימצאו וייגרשו אותך מהארץ שנולדת, זה משהו שלא הייתי מאחלת לכל אדם לעבור. אין יום שאני לא מסתכלת מאחורי במקרה שיש מכונית "סאבנה" לבנה. אך למרות

המצב, אני מנסה להישאר אופטימית לכל דבר, להילחם ולעשות הכל שיהיה לי פה זכויות כמו כל
ישראלי אחר, והכי חשוב לשרת את המדינה שבא גדלתי.

ח. יעלה טינה

קוראים לי יעלה טינה, מחיפה, לומדת בבית ספר חוגים. נולדתי פה, חיה פה כל החיים ואני חיה ללא
מעמד. כל החיים נלחמים לקבל תעודת זהות.

תמיד רציתי לקבל תעודת זהות מאז שאני קטנה. אמנם לא הייתי כל כך מבינה מה זה בדיוק אומר,
אבל תמיד התביישתי להגיד לחברים או אנשים שאני מכירה שאין לי תעודת זהות. עכשיו כשאני כבר
נערה, אני מבינה כמה זה משנה חיים. כשהייתי קטנה בניתי איך החיים שלי יהיו כבר. אבל הבנתי
שאין לי איך להגשים אותם בלי תעודת זהות. תמיד רציתי לעבוד כדי לקבל כסף להיות גם אחראית
על עצמי. אבל זה לא אפשרי לעבוד בלי תעודת זהות, אי אפשר לעשות שיעורי נהיגה ולקבל רישיון.
מה שהכי מדכא אותי, זה שאין לי איך להתגייס בלי תעודת זהות. כל החיים שלי רציתי ללכת לצבא.
גם במיוחד במצב הזה.

החיים שלי היו שונים אם הייתה לי תעודת זהות. הבנתי שאין כל כך הרבה זמן להישאר פה בארץ
וצריכה לחזור לפיליפינים, למרות שנולדתי פה. אני ישראלית לכל דבר. תמיד אהבתי את ישראל. אני
כל כך שמחה שנולדתי בישראל, ואין לי שום חרטה להיות פה במדינה. אני לא יודעת איך אני אראה
את עצמי שם בפיליפינים – אני לא מכירה את שפה כל כך, לא מבינה את התרבות שם, אני לא ארגיש
כמו עצמי שם בפיליפינים. פה אני מרגישה בית מחומם ונעים, לפגוש את החברים הכי כיפיים, ללכת
למרכזי נוער, להסתובב מידי פעם בחוץ. הכי כיף בעולם. נורא עצוב לי שאין לי דרך יותר לקבל תעודת
זהות. זה מה שרציתי להגיד מכל ליבי, תודה רבה שנתת לי לכתוב קצת על החיים ללא מעמד. עם
ישראל חי!

ט. אסטו קייטה

לגדול בתור ילד לעובד זר, זה לגדול לתוך בלבול. לי אישית, תמיד אמרו והזכירו שאני לא ילדה רגילה,
ולא באמת הבנתי מה זה אומר, לא ייחסתי לזה חשיבות. אתה לא באמת רואה את זה משפיע עלייך
בתור ילד קטן – יש לך בסופו של דבר מסגרת, חברים, אתה לא מרגיש משהו לא בסדר. בסוף, ילד זה
ילד, אין אפשרות באמת להבין את המשמעות של להיות "זר".

כשאתה גדל, אתה כבר מבין מה ההשלכות של זה – במיוחד כשמגיע הרגע שאתה מבין שאתה לא באמת שייך למקום, כי אתה לא יכול להתייחס, לא יכול להגשים את עצמך. אתה בעצם חי ללא זכויות, ופה הבלבול. ברגע שאתה מסיים את בית הספר, אתה מרגיש שזורקים אותך. פשוט ככה, כמו שזה נשמע. אתה מבין שהיית במסגרת 18 שנה ועכשיו המערכת לא מעוניינת בך ולא מכירה בך.

אם אקבל אזרחות, כמובן שהדבר הראשון שאעשה זה להתייחס לצה"ל. זה מה שלימדו אותי. יותר מזה – אלה הערכים שגדלתי עליהם. אני חווה את המדינה הזאת בדיוק כמו כל ילד שנולד וגדל במדינת ישראל, זה חלק מהיציבות שלי, זה מה שייגרום לי להרגיש חלק. זה מאוד קשה להיות במצב של חוסר וודאות, חששות ובלי שום קצה של מחשבה על איך יראה העתיד שלי.

י. עזריאל מרנן לגנסיו

שמי עזריאל, נולדתי בישראל ומילדות לא הייתי מבין למה אני לא כמו כולם, וכמה החיים שלי הם לא שווים ולא כמו אחרים. בשנת 2019 כאשר חל גל מחאות לגבי מעמד המהגרים במדינת ישראל, ולאחר הפגנה ועוד הפגנה – הבנתי שהמצב אינו משתפר כל כך, ושהמעמד שלי נמצא בסיכון. באותה שנה בקיץ הייתי כל כך בסיכון, שנאלצתי לעבור לקיבוץ לתקופת זמן מסוימת. לאחר אותה שנה שמעתי על מקרה של גירוש של ילד שקוראים לו רוהן. ראיתי את זה, ולא הבנתי על מה הוא יושב בכלא, ועבר דרכים כאילו הוא פושע? הוא חי במדינת ישראל, וכל זה קרה בכלל לא היה באשמתו. אני מתסכל על זה מהצד, ורק לא רוצה שזה יקרה לי ולחברי. שלא יקרה לנו שנגורש מהארץ בה אני מכיר את הדת, התרבות, החגים, השפה ועוד המון המון דברים משותפים שאינם הופכים אותי לשונה משאר הילדים.

החלום שלי זה להיות ילד רגיל לחלוטין. שלא יהיה לי חשש על חיי ועל מחשבות שהכל יכול להתהפך ביום אחד. אני לא מבקש יותר, רק הייתי רוצה להיות ילד ישראלי, כי אני ישראלי לכל דבר.